

El Suprem confirma que Jaume Matas va delinquir, però únicament el condemna a nou mesos de presó, la qual cosa vol dir que no hi entrarà. De moment.

Matas torna a somriure

Un exultant Jaume Matas convocà una conferència de premsa per vantar-se de la sentència del Suprem que el deslliura d'haver d'anar a la presó.

Insòlit. Un ex-ministre i ex-president de govern autonòmic, condemnat en ferm pel Tribunal Suprem per tràfic d'influències, convoca una conferència de premsa al seu lloc d'estiu per vantar-se de la sentència, “que em deixa satisfet a mitges”, de ser “innocent” i, tot somrient, fer cara davant del jutge instructor de les seves causes, dels fiscals acusadors i dels magistrats que el condemnaren en primera instància: “S’equivocaren, tal com ha quedat demostrat”. Sí, insòlit, quasi irreal, però tanmateix ben cert. Això és el que va fer Jaume Matas la setmana passada. Coses que passen a les Balears i que és difícil que es repeteixin en altres indrets. Fet diferencial, se’n podria dir. I no significaria allunyar-se gaire de la realitat. Però també hi ha més aspectes que cal considerar.

Reserves. Quan s’inicià el conegut com *cas Palma Arena*, algunes –poques– veus alertaren dels perills de donar per fet que Jaume Matas seria condemnat. Aquest setmanari en alguna ocasió ha reflectit els dubtes que embargaven juristes de Palma que consideraven que d’allò que es coneixia de la instrucció i de les acusacions no es podia assegurar un final tan cantat com el que la majoria de mitjans de comunicació ja asseguraven. Un advocat, especialista en dret penal, advertia que “la diferència entre la veritat jurídica i la dels mitjans és molta”. Massa raó tenia.

Aquestes reserves va parèixer que s’esvaïen quan el març de 2012 l’Audiència de Palma considerava Jaume Matas culpable de sis delictes i el condemnava a sis anys de presó. L’horitzó judicial i personal per a l’ex-president balear s’enfosquia absolutament. Perquè era, només, el primer dels molts judicis als quals semblava que hauria de fer front. De fet, tal com EL TEMPS ha informat en diverses ocasions, el jutge que instrueix el cas inicialment conegut com *Palma Arena* ha anat obrint peces separades –cada una, a la pràctica, una instrucció diferenciada i,

per tant, un potencial judici oral futur—, fins a un total de 25, si bé n'ha arxivades dues. És a dir que, menys les dues arxivades i la peça ja jutjada, Matas encara té per endavant fins a 22 possibles judicis més. És important tenir-ho present perquè la setmana passada, en ser coneguda la sentència del Suprem, en no pocs mitjans del continent es va cometre l'errada d'oblidar-ho. I no és poca cosa. Perquè suposa que, havent estat Matas ja condemnat en ferm —per molt que sigui a la pena mínima de nou mesos—, a la pròxima que sigui sentenciat haurà d'entrar a presó, pel fet de tenir antecedents.

La qüestió és que l'horitzó de Matas fa un any i busques era molt obscur. La probabilitat que passés molts anys a presó era gairebé del cent per cent. Ara, però, el Suprem ha aclarit granment el seu horitzó. D'aquí l'alegria que traspuava a la conferència de premsa de dimarts de la setmana passada. És cert, però, que té per endavant —sempre que el jutge Castro no n'obri d'altres— com a mínim 22 casos més, No obstant això, la sentència del Suprem llança sobre tota la instrucció venidora dubtes seriosos que afavoreixen molt els interessos de l'ex-president.

I aquests dubtes són les reserves que poques veus elevaven durant la instrucció del primer cas jutjat. Els pocs que pensaven que les acusacions eren molt poc sòlides, que no hi havia proves incontestables en contra de Matas i que alertaven de no saber destriar entre la condemna social i política i la condemna jurídica sembla que l'han encertada. Si més no, això és el que, al cap i a la fi, el Tribunal Suprem ha dit.

La sentència ferma. El més substancial de la sentència del Tribunal Suprem és que revoca cinc dels sis delictes pels quals Matas havia estat acusat, jutjat i condemnat a Palma. La raó bàsica de l'exoneració massiva és que els magistrats consideren que en primera instància es va posar “la consideració ètica [per] sobre la punibilitat dels actes denunciats”. Diu el Suprem que les qüestions ètiques “no poden determinar la sanció penal, amb independència de l'opinió personal del jutgador, si en la conducta enjudiciada no concorren rigorosament els elements típics integradors de la figura delictiva

Alemany haurà d'entrar a la presó

El periodista Antonio Alemany, condemnat juntament amb Jaume Matas, haurà d'entrar a la presó. No ha tingut tanta sort com el seu amic, l'ex-president. Alemany, que li escrivia els discursos, ha estat confirmat pel Tribunal Suprem com a culpable dels delictes de prevaricació, malversació i falsedat documental, amb una suma de dos anys i tres mesos de pena de presó. Amb menys de dos anys els jutges solen resoldre que no cal entrar a la presó sempre que no es tinguin antecedents. Per tres mesos Alemany sobrepassa el llinar que separa la llibertat dels barrots. Per tant, haurà d'ingressar a la presó. El periodista es mostrà molt afectat, en conèixer la sentència, i anuncià recursos al Constitucional i, si cal, al Tribunal de Drets Humans. Tampoc no descartava demanar l'indult i la suspensió de l'entrada a la presó fins que hi hagi resposta a la seva petició, inclús podria adduir raons d'edat —té 75 anys— per a intentar evitar el que sembla un destí inexorable.

objecte d'acusació”. És a dir, amb unes altres paraules, que fou condemnat per suposicions basades en judicis ètics i no estrictament per allò previst en el Codi penal, aplicat incorrectament a Palma. Molt fort; però això és el que diu el Suprem.

Aquesta interpretació és molt nociva

N'hi ha que han vist la sentència com la prova més patent que la justícia està polititzada

per a la instrucció de totes les peces separades del *cas Palma Arena* en les quals està imputat Matas. Vol dir això que les potencials futures condemnes en primera instància acabaran igual quan arribin al Suprem? No necessàriament. Però, segons les fonts jurídiques consultades a Palma per aquest setmanari, “no hi ha dubte que [la sentència del Suprem] és com a mínim un seriós avís del que podria passar”. Si més no, suposa que bona part de la base acusatòria de la Fiscalia Anticorrupció i de les tesis del jutge instructor han estat desmuntades. En absència de proves irrefutables que impliquin Matas, la Fiscalia optà pels nombrosos indicis que existien per a acusar, i el jutge els assumí per a acusar i obrir judici oral. I a la vegada els magistrats que el jutjaren el condemnaren basant-se en tots aquests indicis, que ara el Suprem no considera suficients. Per això la gran alegria de Matas, perquè està convençut que la resta de peces no tenen més substància incriminatòria que la que el Suprem ha convertit en fum.

La sentència ferma ha provocat, com no podia ser d'altra manera, polèmica. N'hi ha que l'han vista com la confirmació que la justícia està polititzada i que el Suprem el que fa és conhortar adés un del PSOE (exonerant José Blanco) adés un ex-PP (Matas) i que al capdavall el que està passant és la preparació de com acabaran bona part dels grans escàndols de corrupció política: *cas Urdangarin*, *cas Bárcenas*...

Unes altres veus conclouen que el que la sentència ferma demostra és que, en una ciutat petita com Palma, és molt bo de fer que fins i tot la justícia es vegi influenciada pel context social i polític, per la pressió ambiental que donava per absolutament sentenciat a molts anys de presó Matas, i que a llarga distància, a Madrid, el Suprem, el que fa, essencialment, és dimensionar correctament el grau d'aplicació de la justícia.

Dues visions força diferents d'un mateix fet: que Matas és culpable, però no tant que hagi d'anar a raure a la presó. Si s'estalvia la pena només de moment o bé és el primer pas del que passarà amb tots els altres casos, encara és prest per a saber-ho.

Miquel Payeras